

uznávanou jednoznačností. Kniha je pozoruhodná v několika ohledech. V českých podmínkách je Hana Librová jednou z mála publikujících autorů, kteří se permanentně, systematicky a sociologicky věnují otázkám environmentálního vědomí, proměnám hodnot a postojů sociálních aktérů ve vztahu k přírodě a možnostem či bariérám ekologicky šetrnějších životních stylů. Za druhé, výstupem z výzkumů a odborné práce Hany Librové není jen tato kniha, ale také dokumentární film a časopisecké reportáže, které na toto téma zpracovali spolupracovníci autorky. Kniha vzbudila velkou pozornost mezi žurnalisty, pět celých kapitol bylo dokonce čteno ve vysílání Českého rozhlasu. Spolu s těmito „sekundárními produkty“ je kniha dílem, které intenzivně komunikuje s veřejností, a nezvykle, ve srovnání s knižní produkcí českých sociologů, se jí daří oslovovat i mimoakademické publikum a být častým objektem nebo referenčním rámcem diskusí. Za třetí, a to je asi nejvýraznějším rysem publikace, kniha o *vlažných a váhavých* je psána s výjimečnou lehkostí, výrazným nadhledem a šarmantním vtípem. Obsahuje osobní sebereflexi autorky, sebeironii, přiznané spekulace a domněnky či bystré mikropostřehy z každodenního života. Kniha není psána ve stylu přísné vědeckosti, spíše by se dalo mluvit o „vášnivě sociologii“. Autorka, ve chvíli kdy píše, bojuje jako nelitostná socioložka i sama se sebou, se svým vlastním životním přesvědčením, protože téma vztahu člověka a přírody pro ni zdaleka není osobně neutrální.

Ivo Bystřičan

Petr Sak, Karolína Saková: *Mládež na křižovatce. Sociologická analýza postavení mládeže ve společnosti a její úlohy v procesech evropeizace a informatizace*
Praha, Svoboda Servis 2004, 240 s.

Recenzovaná publikace patří mezi ty, které hned při svém uvedení vyvolaly mediální zájem a polemiku zejména na internetu. Je to

dáno jednak aktuálností a obecnou zájmovostí tématu, jednak zřejmě i publicisticky vyhocenou prezentací vybraných poznatků. I sama reakce na uvedení knihy znovu vyvolává otázku po možnostech a přínosech konkrétního empirického výzkumu a po formách jeho prezentace. Totiž jak snadné je nepochopení typu „jsou to známé věci i bez výzkumů“, je „banální fakt, že mládež je jiná“ apod. Recenzovaná práce sama však již na podobné výhrady odpovídá do jisté míry tím, že přesvědčivě dokladuje význam a užitečnost kvantifikace „známého“, ukazuje, že mládež je nejen jiná, ale zejména „v čem a jak je jiná“, a to především v čase. Výpověď o mládeži se tu tak stává do určité míry i výpovědí o vývoji společnosti a o jejích možnostech a perspektivách. Zaujmou nesporně rozdíly mládeže přelomu 20. a počátku 21. století od mládeže let devadesátých a normalizačních (doplňme – či dokonce ve srovnání s mládeží šedesátých let). Centrem zájmu jsou pak změny mládeže v průběhu transformace české společnosti. Práce ukazuje rovněž i povahu diferenciací této věkové sociální skupiny, precizuje naše poznání a především uvádí naše poznání o mládeži do širších kontextů.

Jak již vyplývá z úvodních odstavců, navazují autoři programově na publikaci P. Saka *Proměny české mládeže* (Praha 2000; recenzována v *Sociologickém časopise* č. 5/2002) a čtenář brzy sezná, že pro studium této své práce znalost předchozích *Proměn* v podstatě předpokládají.

Mládež na křižovatce je založena především na konkrétních empirických výzkumech realizovaných v rámci dvou grantů (MŠMT a Ministerstva kultury) v letech 2000–2002. Předností je, že tyto a další využití výzkumy jsou v přílohách identifikovány a stručně anotovány. Těžiště práce tkví v interpretaci těchto empirických dat a v jejich komparaci v čase. Podobně jako v *Proměnách* se nám tak vybavují věkové diference uvnitř mládeže samé. To je o to významnější, že autoři pracují s poměrně širokým vymezením mládeže od 15 do 30 let věku. Z hlediska společenských procesů, v jejichž rámci se mládež

vyvíjí a jejímž je rovněž dílčím, někdy velmi významným (např. v procesu informatizace) subjektem, jsou pak velmi důležité odlišnosti mládeže stejného věku v čase vývoje společnosti. Podobně jako v recenzi k Proměnám i zde pokládám za škodu, že autoři nevyužili alespoň pro hrubé srovnání i poznatků řady dalších výzkumů, které v České republice probíhaly např. k tématu hodnot mládeže, volného času apod. Lze soudit, že by výsledky těchto šetření v mnohém závěry autorů podpořily, mnohé by uvedly do dalších zajímavých souvislostí.

Nosnou myšlenkou je sledování vybraných problémů v životě a vývoji mládeže v kontextu širších společenských změn, a to nejen změn transformačních, ale i změn, které vyplývají z probíhající evropské integrace, a z procesů, přibližujících nás informační společnosti. V souladu s podtitulem publikace je skutečně, nejen v explicitně takto zaměřených kapitolách, ale průřezově, věnována výrazná pozornost hodnotám, názorům a postojům, ale i dovednostem a připravenosti mládeže k její integraci do evropské kultury a struktur. Zřetelným přínosem autorské dvojice je pak již dlouhodobější sledování místa mládeže v rozvoji osvojení počítačové technologie a práce s informacemi i problémů a dopadů těchto procesů na životní styl a profil mládeže.

Podobně jako i v případě Proměn je i zde teoretickým koncepčním rámcem Sakovo rozpracování Kahudovy koncepce sociálního zrání a Sakovo pojetí životního pole, které autor zavádí a hlouběji vysvětluje již ve zmíněných Proměnách. I zde na několika místech tento koncept, který se ukazuje jako užitečný pro organizaci a interpretaci empirických dat, s nimiž autoři pracují, dále rozvíjí.

Formálně je text přehledně členěn, autoři jasně vyznačují hlavní myšlenky textu a pro čtenáře jsou velmi užitečná shrnutí a závěry u každého obsahového bloku. Užívané indexy jsou srozumitelně popsány a lze si většínou udělat poměrně jasnou představu o povaze empirických dat, která autoři interpretují a o která opírají svá tvrzení a závěry.

Hlavní problémovou orientaci prozradí i pohled na poměrně dobře propracovanou strukturu práce a rozvržení do kapitol.

První čtyři kapitoly jsou věnovány především analýze stavu a vývoje hodnot a hodnotových orientací a názorům a postojům mládeže a některým aktivitám a dovednostem, a to nejen v obecné poloze, ale především s přihlédnutím k procesům integrace mládeže do evropských struktur.

V 1. kapitole docházejí autoři na základě interpretace vývoje hodnot mládeže v průběhu 90. let a počátku tohoto století k závěru, že „pokračuje vyhraňování mládeže ve směru liberalismu, hédonismu, individualismu, egoizmu a materiálních hodnot“ (s. 17). Zajímavým nástrojem je pak jejich konstrukce „indexu evropeizace“, který je sestaven z 19 znaků (k nim patří např. znalosti jazyků, různé formy kontaktů či práce v zahraničí, užívání e-mailu, konferencí apod.). Jednak je tento index významně spjat s diferenciací mládeže, jednak ukazuje významné vazby na hodnoty, které jsou v rozporu s převažujícím trendem vývoje hodnotových orientací mládeže jako celku. Index evropeizace totiž výrazně roste s růstem významu hodnoty životního prostředí, odpovědnosti za druhé, kvality života, sebezdokonalování, mezilidských vztahů, duchovních podnětů a aktivit atd.

Co se týká indexu komputelizace (sleduje vybavení a různé formy využívání informační technologie), nejsou souvislosti s hodnotami tak zřetelné. Je tu zřejmě výrazná „subkultura“ počítačových „fundamentalistů“ (v krajní hodnotě indexu blížící se hodnotě 5) a určitých skupin mládeže v současné době svázaných spíše s výraznou orientací na sebe, na preferenci tržních mechanismů, kariéru. Skupina významných uživatelů (index komputelizace kolem hodnoty 4) si ale zachovává přirozený odstup a jejich hodnoty nejsou na počítačích tak „závislé“. Je užitečné nahlédnout i do 9. kapitoly, v níž se autoři široce zabývají diferencovanými vztahy mládeže k informačním technologiím.

2. a 3. kapitola se zabývají postoji mládeže, a to k národnostním, etnickým skupi-

nám, dále pak k některým vybraným mládežnickým subkulturám (skinheadům, punkeřům, anarchistům). I zde podle mého názoru platí, že by bylo užitečné odkázat i na řadu dalších výzkumů, které se touto problematikou zabývaly. Naopak přínosem autorů je v relaci k rozsahu publikace poměrně rozsáhlý zájem o vztah mládeže k náboženství a k jeho směrům. Poukazují na to, že mládež je jednak významným nositelem sekularizačních tendencí, jednak se právě především mezi mládeží formuje nová spiritualita. Poměrně jednoduše je pojata problematika vztahů k společensko-politickým ideovým směrům. Je totiž ponecháno na tazáném, jak vymezí a odliší takové směry, jako je liberalismus, socialismus, konzervatismus, marxismus. Přesto se zde ukazuje jak zřejmá diferenciací podle věku nejen v rámci celku populace, ale i uvnitř mládeže samé, tak i jistý ústup od tradičních ideologií vůbec.

Zajímavá je 4. kapitola věnovaná české a evropské identitě a evropské integraci z pohledu mládeže. První části jsou věnovány dějinnému povědomí (nejdůležitější osobnost, období, postoj k dělení Československa) a jeho změnám mezi rokem 1992 a 2001. Škoda je, že se při interpretaci výsledků autoři více nezamysleli i nad úrovní současných znalostí dějepisu (především pak nejnovějších dějin) a postojů k jeho výuce ve vztahu k významu, který je dějinám přikládán. V další části je pozornost věnována otázce vlastenečství, hodnocení významu národa. Druhou stranou mince jsou pak postoje k EU a evropské integraci. V obou případech užívají autoři k postižení poměrně obsáhlých baterií výroků ohodnocených na 5stupňové škále. Docházejí k významnému závěru, že vlastenečství ani mezi mládeží není pokládáno za něco překonaného a současně že vlastenečství a evropanství nestojí proti sobě, ale naopak se vzájemně doplňují. V Sakově terminologii tak v současnosti proces sociálního zrání obsahuje proces osvojování sociálního prostoru – od rodiny, přes místní komunitu, region, národ až k evropské identitě. Poslední část je pak věnována významnému fakto-

ru tohoto zrání, a to osvojení si přiměřených jazykových znalostí.

5.–8. kapitola se zabývá již tradičními tématy pro výzkumy mládeže. Řadíme k nim především problematiku trávení mimopracovní doby a především volného času mládeže, která v mnohém také navazuje na poznatky a data uváděná již v Proměnách. Zajímavá je tu typologie orientací trávení volného času. Informativně poněkud chudší je kapitola věnovaná participaci mládeže na řízení, přesto je tu postížena významná skutečnost, a to nízká participace na veřejném a politickém životě a současně rostoucí angažmá na řídicích funkcích v profesním a ekonomickém životě. Mezi tradičními tématy v publikaci o mládeži žel nemůže v současnosti chybět kapitola o drogových závislostech (včetně alkoholismu a tabakismu), která konstatuje růst těchto závislostí a hypoteticky naznačuje možnost prohlubování dopadů této skutečnosti na další vývoj a potenciál společnosti. Kapitola o médiích navazuje v řadě aspektů na analýzu hodnot a volného času mládeže, zaměřuje se pak podrobněji na problematiku sledování televize a četby, stručně se dotýká i posluchu rozhlasu. Autoři zde shromažďují řadu nejnovějších poznatků, často kritických, poukazujících na pokles frekvence čtenářství, rostoucí úlohu televize a spíše její problematickou úlohu ve formování hodnot a vědomí mládeže. Výzkumy se zaměřují na zajímavá témata, jakými jsou např. očekávání mladých od TV, oblíbenost pořadů, hodnocení objektivnosti, pravdivosti a nestrannosti i rozporného působení TV (rozpor kritického hodnocení působení některých stanic a fakt jejich sledování). Z interpretací je znát zřetelné zaujetí problémem, které se promítá i do některých hodnocení (např. jednotlivých TV stanic). Ve všech případech autoři upozorňují i na rostoucí diferencovanost mládeže samé (především podle hlediska vzdělání) obracející se v jejím volném čase i vztahu k médiím.

I autoři sami vidí svůj největší přínos ve zkoumání využití a dopadů takových médií, jakými jsou PC a Internet. Jejich zájem se projevuje nejen četnými odkazy ve výkladu

předchozích témat, ale i tím, že této problematice věnují de facto dvě samostatné kapitoly. Jedna se zabývá komputerační společností – tedy především mládeží. Empirickými údaji o dostupnosti PC, přístupu k internetu, využívání moderních forem komunikace apod. autoři dokladují vznik tzv. digitální sociability, kdy v digitálním prostoru se vyvíjejí nová společenství fungující na bázi nových forem komunikace, které překračují hranice států a národů a vytvářejí nové sociální normy jednání. K těmto otázkám se autoři vrací i v poslední kapitole, v níž rozvíjejí koncept digitalizace životního pole mládeže, který uvozuje odkazem na pojetí kyberkultury a argumentují údaji o mediálních aktivitách mládeže, daty a hypotézami o jejích rozporných dopadech. Mluví o rozšiřování životního pole v jeho složkách, ale současně o redukci vitálních složek ve prospěch virtuálních, o široké nabídce informací a nových forem komunikace, participace a sdružování a současně o hrozících negativních jevech, jakými mohou být prohlubující se sociální diference, nové podoby a zdroje dominance a závislosti, izolace, nové formy manipulace, kolektivní hloupost virtuálního světa. V každém případě kniha navozuje vysokou potřebu orientovat budoucí výzkum mládeže (ale i sociologie výchovy, médií a dalších sociologických disciplín) k těmto tématům.

Empiricky zakončený výklad představuje i kapitola, která se věnuje problematice velmi závažné, a to sociálně ekonomickému postavení mládeže a jeho reflexi mládeží samotnou. Těžiště spočívá v problematice zaměstnání. Ukazuje se i v této oblasti jasná diference mládeže. Zajímavá jsou tu ekonomická očekávání a představy o perspektivách, budoucím uplatnění, podnikání ad. Z kapitoly je celkem zřejmé, že přece jen sociálně ekonomická problematika nepatří u autorů k jejich centrálním. Pravděpodobně v práci, která by nebyla zaměřena především na analýzu vlastních dat, by těmto otázkám mohla být věnována širší a hlubší pozornost.

Metodologicky se celku práce výrazně vymyká kapitola věnovaná životním cílům, pro-

blémům a drahám. Tato část, k jejímuž autorství se hlásí P. Sak sám, zřejmě může vyvolat řadu diskusí a polemik obecnější povahy. Vedle teoretického vymezení dále užívaných pojmů (sociologický koncept „životního scénáře“, životních drah atd.) tato kapitola zahrnuje empirické údaje, jak vidí své životní problémy a životní cíle mladí lidé. Celý výklad těchto problémů je zakomponován do vlastního výrazně angažovaného sociálně-politologického rozboru makrosociálních procesů, které vytvářely sociální, politický, ekonomický a duchovní prostor, v němž se mládež (i v mezigeneračním srovnání mládež 60. let) formovala.

I přes možný nesouhlas s některými závěry a hodnotícími soudy je celkové recenzovaná práce cenným zdrojem materiálů, o které se mohou opřít badatelé v oblasti sociologie výchovy a mládeže i učitelé i pracovníci s mládeží. Přináší i řadu zajímavých informací a inspirací pro rozvíjející se výzkum v oblasti moderních médií.

Radomír Havlík

Haldis Haukanes: *Velká dramata – obyčejné životy. Postkomunistické zkušenosti českého venkova*

Praha, Sociologické nakladatelství 2004, 187 s.

Nestává se příliš často, aby významná západní společenskovední studie vyšla dříve česky než v nějakém ze světových jazyků, a to ani v případě, pojednává-li o české revoluční transformaci; například monografie L. Holého, M. Myanta, M. Orensteina, J. Terry, mají-li vůbec české verze, prvně vyšly v angličtině. Tím spíše lze ocenit počín Sociologického nakladatelství, které vydalo upravenou disertační práci norské sociální antropoložky, založenou na terénním výzkumu na českém (tzv. Lipina) a moravském (Šitbořice) venkově v letech 1990–1995. Její autorka přitom byla ve vskutku záviděníhodné situaci – do Československa přijela v říjnu 1989, aby studovala socialistickou vesnici, a lapidárně řečeno „o několik měsíců později už socia-